

Stowarzyszenie Artystyczne
"Muzyka Centrum"
Akademia Muzyczna w Krakowie
Bunkier Sztuki

Festiwal Audio Art'06

Bartosz Koziak

(Kraków/Krakow)

wiolonczela
(cello)

Simple

solowy recital na wiolonczelę
(recital for cello solo)

**dedykowany Andrzejowi Bauerowi
dedicated to Andrzej Bauer**

Krzysztof Penderecki – *Capriccio per
Siegfried Palm*
Isang Yun – *Glissees*
Roman Berger - *Convergentions 3*
Iannis Xenakis – *Kottos*
Heinz Holliger – *Chaconne*
Laszlo Sary – *... for cello*
Peter Sculthorpe – *Requiem*

piątek, 10 listopada, 2006, godz. 18.00
Bunkier Sztuki, pl. Szczepański 3a

koncert wspierany przez:
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Urząd Miasta Krakowa

Bartosz Koziak (ur. 1981) – grę na wiolonczeli rozpoczął mając siedem lat. Ukończył Szkołę Muzyczną II Stopnia im. Władysława Żeleńskiego w Krakowie w klasie Kazimierza Michalika. Ukończył z odznaczeniem Akademię im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie Profesora Kazimierza Michalika i Andrzeja Bauera oraz Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris w klasie Philippe'a Muller'a. w 1988 roku otrzymał Pierwszą Nagrodę w Państwowym Konkursie Wiolonczelistów w Elblągu. Otrzymał Pierwszą Nagrodę Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich podczas Krakowskiego Konkursu Indywidualności Muzycznych, jak również był stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Jest zwycięzcą III Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w 2001 roku w Warszawie, laureatem oraz zdobywcą nagrody specjalnej na konkursie Praskiej Wiosny w 2006 roku; otrzymał także nagrody specjalne na Konkursach Czajkowskiego w Moskwie oraz ARD w Monachium. Brał udział w klasach mistrzowskich Romana Jabłońskiego w Besançon, Barcelonie i Głucholazach oraz Kazimierza Michalika i Andrzeja Bauera w Żaganiu. Występuje jako solista i muzyk kameralny w Polsce i zagranicą, m.in. w Konzerthaus w Berlinie, Rudolfinum w Pradze, Cité de la Musique w Paryżu, Teatro Politeama w Palermo, Studio im. Witolda Lutosławskiego i Filharmonia Narodowa w Warszawie. Jako solista współpracował z takimi orkiestrami jak Filharmonia Narodowa, NOSPR, Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Orchestra Sinfonica Siciliana, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Münchener Kammerorchester, Praską Filharmonią, Orkiestrami Radiowymi w Warszawie i Budapeszcie pod dyrekcją Krzysztofa Pendereckiego, Jana Krenza, Antoniego Wita, Gabriela Chmury, Massimiliano Caldi. Jest zapraszany na znane festiwale m.in. „Warszawską Jesień”, „Mecklemburg Vorpommern”, „Young Euro Classic” w Berlinie. Nagrywa dla Polskiego Radia. Od kilku lat jest regularnie zapraszany do udziału w projektach koncertowych Krzysztofa Pendereckiego. Brał udział w pierwszym nagraniu płytowym „Concerto grosso” pod dyrekcją kompozytora. Gra na instrumencie Wojciecha Topy z 2004 roku.

Bartosz Koziak (born in 1980) – he began playing the cello at the age of seven. He graduated from the Władysław Żeleński Secondary Music School in Cracow, in Kazimierz Michalik's class. He graduated with distinction from the Chopin Music Academy in Warsaw (under Michalik and Bauer) and Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris in Philippe'a Muller's class. In 1988 he received First Prize at the National Cello Competition in Elbląg, First Prize from the Association of Polish Journalists at the Cracow Competition for Musical Individuality, as well as a fellowship from the Ministry of Culture. In 2001 he won the Third International Witold Lutosławski Cello

Competition (First Prize as well as the Special Prize of the Polish Radio 2). He received Special Prize at the Prague Spring in 2006, and special prizes at Czajowski's Contest in Moscow and ARD in Munich. He has participated in master classes in Besançon, Barcelona, Głucholazy (Silesia, Poland) under Roman Jabłoński, as well as Żagań (Silesia, Poland) under Kazimierz Michalik and Andrzej Bauer. He performs as a chamber soloist in Poland and abroad, i.e. w Konzerthaus in Berlin, Rudolfinum in Prague, Cité de la Musique in Paris, Teatro Politeama in Palermo, Witold Lutoslawski's Studio and National Philharmony in Warsaw. As a soloist he cooperated with the following orchestras: National Philharmony, NOSPR, Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Orchestra Sinfonica Siciliana, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Münchener Kammerorchester, Philharmony in Prague, radio orchestras in Warsaw and Budapest conducted by Krzysztof Penderecki, Jan Krenz, Antoni Wit, Gabriel Chmura, Massimiliano Caldi. He is invited to the well known festivals, i.e.: Warsaw Autumn, Mecklenburg Vorpommern and Young Euro Classic in Berlin.

He makes recordings for the Polish Radio. Since few years he regularly participates in concert projects by Krzysztof Penderecki. He took part in the first recording of *Concerto grosso* conducting by the composer. He played Wojciech Topa's instrument of 2004.

SIMPLE

Wiolonczela nie jest znana jako instrument solowy, w zasadzie szerszej publiczności znane są jedynie Suita Bacha, może Sonata Kodalya. Jednocześnie przyzwyczajenie w postrzeganiu jej jako instrumentu „romantycznego”, w kontekście Sonat Brahmsa, Chopina, Rachmaninowa czy wreszcie Koncertu Dworzaka powoduje, że nie dostrzega się jej jako instrumentu samodzielnego. Tymczasem wiolonczela, dzięki swoim nieograniczonym możliwościom technicznym, olbrzymiej skali zarówno dźwiękowej, jak i barwowej, a nade wszystko potencjałowi ekspresji, jaki w sobie zawiera, jest instrumentem wyjątkowym i znakomicie się sprawdza we wszystkich kierunkach twórczości minionego stulecia. Dzięki nadzwyczajnej aktywności Mścislawa Rostropowicza i Siegfrieda Palma najwięksi twórcy XX w. pisali utwory na wiolonczelę solo. Dla Rostropowicza powstały dziesiątki utworów, w tym wiele solowych, które stanowią trzon obecnej literatury tego instrumentu, żeby wspomnieć tylko o Koncertach Szostakowicza czy Suitach Brittena. Jeśli chodzi o repertuar solowy to szczególne znaczenie miał oczywiście jubileusz 70tych urodzin Paula

Sachera, na który Rostropowicz zamówił po jednym krótkim utworze u 12 kompozytorów i które w większości weszły do stałego repertuaru wiolonczelowego. Palmowi z kolei zawdzięczamy literaturę odbieraną po latach nieustannie jako „współczesna”. Przykładem może być chociażby **Nomos** Xenakisa, ale nawet króciutkie **Cappriccio** Pendereckiego ciągle zaskakuje odwagą i nowatorstwem w zakresie możliwości sonorystycznych. Powstają rzecz jasna utwory nie pisane ani dla Rostropowicza ani dla Palma, z tego też powodu prawdopodobnie mniej znane. Brak obciążenia, jakim jest pisanie dla genialnego wykonawcy i związanych z tym konsekwencji a skupienie się na muzyce, często w pewnej niezależności od możliwości technicznych danego instrumentu daje czasem rewelacyjne dzieła, gdzie cała praca wykonawcy polega na dążeniu do niemożliwego do zrealizowania idealnego założenia kompozytora. Przykładem mogą być należące do cyklu na trzy instrumenty solowe **Konwergencje 3** Bergera.

W **SIMPLE** starałem się połączyć utwory, które powstawały w najróżniejszych okolicznościach i dla różnych wykonawców, tym jednak co je łączy jest klasyczne użycie instrumentu. Program jest skomponowany tak, by do minimum ograniczyć użycie środków niewiolonczelowych, nie jest ona wspomagana ani akustycznie ani elektronicznie (jedynie w Glissés używam kostki.(plektron). Chciałem skupić uwagę publiczności na wiolonczeli jako instrumencie solowym, a nie kameralnym w jej najczystszej, najprostszej postaci, odrzucając konsekwentnie wszelkie kompromisowe, rozpraszające (w tym wypadku) osiągnięcia kompozytorskie ostatnich 50 lat, za jakie uznać można użycie głosu, taśmy, nagłośnienia etc. W efekcie dochodzi do zderzenia dwóch idei – wiolonczeli „pięknej”, „doskonałej” poprzez kontekst solowych Suit Bacha z muzyką, która świadomie zmienia pojęcie estetyki i wyrazu, dla której nie istnieją ograniczenia wykonawcze, sonorystyczne, formalne ani żadne inne. Jestem przekonany, że w tym kontekście i w takim zestawie utworów nabiera ona nowego, dla wielu nieznanego dotąd znaczenia.

SIMPLE

The cello is not a well-known solo instrument. The so-called wide public knows only Bach's suites and perhaps Kodaly's Sonata. Its traditional perception as a "romantic" instrument in the context of Brahms', Chopin's and Rachmaninov's Sonatas and Dworak's Concerto makes it difficult to see it as an independent instrument. Whereas the cello, due to its unlimited technical potential, tremendous sound and color scales and an exceptional power of expression, is a truly extraordinary instrument and performs very well in all kinds of the 20th century works. Mstislav Rostropovich's and Siegfried Palm's extraordinary activity mobilized the greatest composers of the 20th century to write solo

compositions for the cello. Numerous works, including solo masterpieces and such famous compositions as Shostakovich's Concertos and Britten's Suites, were composed for Rostropovich. Now they constitute the core of the instrument's contemporary literature.

As regards the solo repertoire, it was obviously the 70th anniversary of Paul Sacher's birth, which was of particular significance. On that occasion Rostropovich ordered twelve short compositions from twelve different composers. Most of them were then included in the repertoire.

On the other hand, we owe to Palm compositions, which after all those years are still looked upon as "modern". These are, for example, "**Nomos**" by Xenakis or the short **Cappriccio** by Penderecki, which continue to impress with their courage and innovatory character regarding sonic potential.

Naturally, there are also other works, which were not composed for Rostropovich or Palm. As a result, they are not so well known. Still, writing music without the burden, which is related to addressing it to some brilliant performer, and the technical potential of the given instrument sometimes results in illustrious compositions. Berger's **Convergentions 3** from cycle for three solo instruments are best examples. In SIMPLE I tried to combine works which were created under very different circumstances and for different performers but are similar in the classical manner the instrument's use. The programme is prepared with the minimum of non-cello means. The instrument is neither acoustically nor electronically supported. I wish to make the audience focus its attention on the cello as a solo instrument rather than a chamber one, and on its purest and simplest form by consistent rejection of any compromising and distracting composer's achievements of the last 50 years, such as the use of voice, tape, amplifying, etc. The result is the clash of two ideas – the idea of the "beautiful" and "perfect" cello through the context of Bach's Suites with music which consciously changes the definition of aesthetics and expression, for which there are no performing, sonic, formal or any other restrictions. I am convinced that in this context and in such a combination of compositions, the cello gains a new and original meaning.